

Den lille Sanger.

10 nye Kjærlighedsviser

for

muntre Søgutter.

Indhold:

Molbevisen. — Solbaten, som kom ifra Krigen. — Dei vil altid
flaa og lyta. — Der boede en Kjøbmand. — To Drosler. — Der vorte
en Vilje. — Gaar jeg i den frumme Strand. — Jeg tog min nyfremte
Githar ihænde. — En Ridder saa mandig. — Me hev sagt det so ofta.

2det Hefte. Pris 6 f.

Stavanger 1874.

P. L. Torgersens Forlag.

Mel. Til Glæde Nordens raske Sønner.

Blandt syv af Verdens Underværker Seg Staden Molde her anmærker; Af Norges Skjod den troner frem. Blandt alle Verdens Sjældenheder, Og blandt Europas store Stæder Har Storhed der sit rette Hjem. O Molde! ny Jerusalem.

2. Hvad stort end sees paa Jorderige, Har Molde By dog ei sin Lige; Den tyve Mil i Omkreds er, Har udbredt Handel og en Flaade, Fregatter, gamle Fiskebaade, Samt Batterier, Fæstninger, Tre Millioner Mennesker.

3. O evig tryk er du, o Molde, Thi Brygger skærme dine Volde; Selv Britlands Flaade intet kan Mod dine Fæstninger udrette; De at erobre er' ei lette — De er ei grundede paa Sand, Men alle i en herlig Stand.

4. Kom Ruslands Keiser hid at skue Vort Molde, o! han vilde grue Og dybt ydmyget sole sig; Kom alle Jordens store Helte, I taus Beundring de da smelte; Thi Staden Kom er Dværgen lig, Naar Molde By fremviser sig.

5. O veer den Potentat som tænker At sætte Molde By i Vænker — Det ilde ham bekomme skal, Thi fire Moldes Koffepieger, Han ikke mange Gange striger, Med Røg og Damp og Skorstensknald De snart berede ham hans Fald.

6. O, hvilket Syn er Byen Molde! Hvo kan det se og det udholde? Som Fjelde, Slotte man der ser, Og Taarne kan ei være større, De næsten Stherne berøre, De alle gyldne Tage bær. Seg endnu blind af Synet er.

7. Grundmuret stolte Storhedsminder Man der i Snefjetal og finder, Som vidne kun om Fyrsters Pragt. Ni Tusind' Torv', tolv Tusind' Gader Og gyldne Huse smukt i Rader, Hvis Righeds Glands man albrig ser Hos dødelige Mennesker.

8. Domkirken som i Molde throner, Vær Glands af alle Fyrsters Kroner; Dens Spir er høit som Ararat. Grundmuret, stolte Marmortempel, Historien gav ei Exempel Paa dig og din uhyre Stat. For dig jeg letter paa min Hat.

9. Domkirken er dog ikke ene; Nei Tusind' Templer monne tjene For Molde's Kirkegjængere. Vel thyve Bisper, Hundred Præster Dg femti Provster endnu rester. Dg Molde er, som Byerne, Af evig Guds Tilbedelse.

10. Dog endnu staar en Post tilbage, For jeg derfra kan Afsted tage — Det store Kapitolium; Det funkler mer end nogen Lue — Mit Die kan det neppe skue; Etager sytti der man ser, Dg fjorten Tusind Binduer.

11. Dg dette Slot har Orning malet, Selv Ole Bøe har det befalet; Men Farden er forghldet Sorg. Dg Mathis Møller, Slotsforvalter, Dg Hans Gemal med sine Pjalter Vær Brændevin med frydfuld Sorg Til dette stolte Trojaborg.

12. De alle Bondevenner ere, Dog helst for kjonnet er de kjære; Paa Venus's Alter ofre de. Ei heller Bachus de forjætter, Thi Druens Saft dem meget letter. D herlige Indbyggere! De er' og gode Handlere.

13. Fra Molde's Havn mon' der udløbe Forleden Høst for at indkjøbe Kofardiffibe Hundrede Til Valderhøng i Palæstina Dg Kalefund ved Floden Rhina. De snart hjembragte Varerne Til Molde's store Handlere.

14. De Varer disse nu hjembringer, Vær tre og thyve Staalspringer, Et Kvarter Salt og lidet Vin, Fem Allen Baand, tolv Tonnes Naale Dg fire Pottemagerksaale, En Ruffert og syv Penneskrin, Samt tvende Potter Brændevin.

15. En Kjerring-Flot til Byen drager, Lidt Smør og Komme med sig tager, Samt Kjærnemøll udi en Kopp. Med blandet Smør og Ost og Ravne Dg Mere som kan Byen gavne, de byttede saa meget godt I Brisjfel og i andet Smaat.

16. En kom med tvende Boger Tælg Dg fem Pund Smør at vilde sælge, Lidt Flæsk og Kjød og Bildt med

mer. Han blot for disse lumpne Varer Fik fire Naale, to Par Karder Dg tvende smaa Speieler, Tillige tretten Skillingen.

17. Om Molde's Storhed mer at røre Kan ei min Digtergeist udføre; Thi den kun saare lidt formaar. En By som Molde at afmale — Lad selve Byen for sig tale. D kom og se den som den staar — Hvad jeg har sagt, jeg ei vedgaar.

18. D Skaal for dig du store Molde! Min Pen det ikke kan udholde At fliske sammen Beer og Paal, Om Dit og Dat og Molde-Tyrken, Som Tornen lig grov høit i Orken. Skjænt i for mig til bredfuldt Maal; Thi det er Molde-Tyrkens Skaal.

19. D Skaal for Molde's store Herrer! Jeg dem til Døden alle erer — D, Skaal for Store og for Smaa! D, Skaal for Kantler, Mathis Møller, For Vinggaard jeg og Skaalen tommer! For Falk jeg den udtomme maa! Men Haufen skal dog Prisen faa.

20. Saameget vil jeg endnu sige: Jeg har ei seet Molde's Lige, Skjønt jeg har faret Verden om. I Rusland, England og i China, I Frankrig og i Palæstina, I Kairo, end ei i Rom Jeg saadant saa hvorhen jeg kom.

21. Thi hvad kan imod Molde veie; Den Millioner har i Sie Af skjonne, smaa Skabninger, Med femten Hundrede Skarnbasser Dg sytti Tusinde Paladser, Hvis Bægge udaf Glossausk er, D tys jeg kan ei sige mer.

22. Den 12te Mai er Viken skrevet, Den Tid Sankt Olaf haver levet, Ved Rhinen udi Jericho, I atten Hundred ni og thyve. Nu kan jeg ikke mere lye. Mit Navn er baade fort og godt: Hr. von Judas Ischariot.

23. Dg vil i Digteren nu klemme, Da skal i visse- lig fornemme Jeg er en snild og slug Krabat. D, klemme mig! Nei Fanden heller! Min Rolle vistnok godt jeg spiller — I skal mig aldrig tage fat. Thi far nu vel! Farvel, Godnat!

Egen Melodi.

Soldaten, som kom ifra Krigen igjen, Havde revet sine Klæder itu; Det første han nu spørger, naar han kom hjem, Om hans Kjæreste lever endnu.

2. Soldaten han fik nu et Brev i sin Haand, Han blev saa fornøjetlig og glad; Men i dette Brev stod skrevet fra hans elskede Ven, At hun sig en Anden havde faaet.

3. Soldaten han blev nu saa ivrig i sit Mod, Han vred sine Hænder i Blod; For jeg skal forlade Allerkjæresten min, Ja før skal jeg dræbe begge To.

4. Soldaten han gik nu i Stalden ind Lagde Sædlen paa Gangeren graa, Saa ridde han saa fort, som en Fugl kunne fly, Indtil han Brudehuset kunde naa.

5. Goddag i Brudehuset, Goddag i Brudepar, Goddag, Brud og Brudgom, saa bold! Nu skal Du saa Betaling for hver eneste Gang, Du har taget min Kjæreste med Vold.

6. De simple Soldater, de agter man ej stort Hvad har de at rose sig af; For sjelden har de Penge, men er stor i sine Ord; Paa Dig kun paa Døren med stor Fart!

7. Soldaten, trak Sabelen fra Siden saa blank, Hugg'de Hodet af den Brudgom saa bold, Nu skal Du saa erfare, at Soldaten, han er stolt, Naar Din Kjæreste svømmer i sit Blod.

8. Soldaten han gik nu i Kammeret ind, For at tale nogle Ord med den Brud; Jeg ønsker Dig i Verden hverken høre eller se, Thi nu har jeg sparet Dit Blod.

9. Kong Fredrik begyndte med Krigen paany, Soldaten maatte rejse derifra; Han rejste saa frimodig ifra Land og ifra By, Endsskønt han var bedraget af sin Ven.

Dei ve alti klaga og kyta,
At dat ganger so feint aa so smaas,
Men eg tenker dei tarv inkje kyta,
Me skal koma, um inkje saa braas.

Lat dat ganga fram, lat dat siga,
Berre eit eg hussjer og bed,
At me aldri so høgt maatte stiga,
At me gloyma vor Fædernesed.

Lat os aldri Førfaderne gloyma
Under Alt, so me venda aa snu,
For dei gav os ei Arv te aa gloyma,
Den e større end Mange ve tru.

Lat dat merkjes i meir end i Ordi,
At me holde dan Arven i Stand,
At naar Fæderne sjaa at paa Fordi,
Dei kan kjenna sit Folk aa sit Land.

Egen Melodi.

Der boede en Kjøbmand paa Hamburger-Berg, Han havde en Datter, hun var ærlig og skjøn; Til hende kom en Somand og stiller sig deran, Og spørger, skjønn Somsfru, Vil du have mig til Mand.

2. Om Aftenen, saa silde, den Somand kommer ind; Han pikkede paa Døren med Fingrene sin; Han spørger, skjønn Somsfru, Du lukker mig vel ind; Du ved jo, at jeg er Allerkjæresten din.

3. Somsfruen hun sprang ned, Trækte Laasen ifra; Men da hun ham saa, blev hun hjertelig glad; Hun tog ham i sine Arme Og klapped' kysjede ham, Thi Du er just den Eneeste, Min Sorg fordrive kan.

4. Den Somand har jeg elsket, Den Somand vil jeg elske, til jeg lægges i min Grav; Den Somand Du har elsket, den skal Du aldrig faa, Smorgen saa lader jeg den Somand ihjelslaa.

5. Om Morgenen saa tidlig, den Somand skulde gaa, Hendes Fader, han for Døren listelig mon staa, Og trak saa op sin Sabel, stak den i Somandsbryst; Somsfruen hun raabte: „Nu mister jeg min Trost.“

6. Somsfruen hun beder sin Fader om Forlov At faa Smorgen kloffen otte paa Slottet at gaa; Thi der vil

vi dansse og holde os saa let, Og der vil vi høre
Musikanterne se.

7. Najo, min kjære Datter, det kan Du gjerne saa,
Imorgen Klokken otte paa Slottet at gaa; Du kan jo
selv begribe, du er af saadan Stand, At Du maa tage
Dig en Kjobmands søn til Mand.

8. Somfruen hun skænker Forgift i et Glas Vin,
Saa drikker hun en Skaal for Allerkjæresten sin; Kom,
læg mig i hans Kiste og sæt mig i hans Grav, Saa
hviler jeg saa sødt i min Kjærestes Arm.

9. Gud hjælpe og Gud trøste de Forældre især, Som
nagte deres Børn, hvem de haver kjær, Det har jeg selv
erfaret udi min Alderdom; Min Datter hun elskede en
Somand engang.

De to Drosler.

To Drosler sad paa Bøgeqvist;
To gamle Venner var de vist.
Med Sorg i Sind saa taus de sad,
Fordi de skulde skilles ad.

Saa sang de begge To en Sang,
Der sorgeligt i Stoven klang;
De sang da høit: I fjerne Vo
Mit Hjerte aldrig finder No.

En sloi mod Øst og en mod Vest;
Den Stund nu var en Sorgensfest,
En sloi mod Vest og en mod Øst,
Farvel, Farvel! foruden Trost.

Ad Nare de paa samme Green
Hinanden fandt foruden Meen;
De sang da høit: „Min elskte Ven,
Saa sees vi engang igjen.“

Og nu ei mer at skilles ad,
De fulgte med hinanden glad;

De bygget dem en Rede tæt,
Hvor de nu leve nok saa net.

De Drosler, der hinanden fandt,
Ja, tro mig, Venner, det er sandt,
At naar man elsker høit sin Ven,
Saa træffer man ham nok igjen.

Naar fra en Ven du skilles maae,
Da bed til Gud, det dig maa gaae,
Som det med disse Drosler gif,
Der dog tilsidst hinanden fik.

Egen Melodi.

Der vorte en Kisse op i Dalen, En dejlig Blomster-Tærne
der oprandt, Jeg standsede og saa paa denne Tærne,
Thi Taarerne paa Kinderne randt.

2. Lille Venner har mig overgivet, Fordi jeg saa
fattig er her. Derfor saa maa hun søge sig en Anden,
Som rigere er.

3. Nei ingen stor Rigdom har jeg arvet, Nei ingen
stor Rigdom har jeg faaet; Vlot Herren gi'r mig Hilsen
og Føden, Se da har jeg Rigdomme nok.

4. Mange have Rigdom her i Verden, Endog af det
rødeste Gulb; De faar jo ikke mere efter Døden, End
Svøbedug og tre Skuffer Muld.

5. Min Fader og min Moder ere døde, De levne
saa lidet efter sig! Derfor saa maa jeg slide og slæbe og
komme ud paa vildeste Sti.

6. Lazarus han var nu saa fattig, I Verden led jo
stor Trang, Han fik ingen kostbar Begravelse; Men Eng-
lene i Himmelen de sang.

7. Adjo, Farvel, min utro Fliska! Adjo, Farvel, min
utro Ven! Vi samles aldrig mere her i Verden, Kan
hænde hos Gud i Himmelen.

8. Er der Nogen, som har Lyst til at vide, Hvem
denne lille Bise digtet har, Saa er det Johan Nilfen ifra
Fængsto, En Sal, hvor han bor.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 2

mm

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

